

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **EFKO – karton, s.r.o.**, se sídlem Dolní 347, Nové Veselí, zastoupené Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2018, č. j. 045976/2018/KUSK/OSA/ZAV, sp. zn. 045976/2018/KUSK/2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2019, č. j. 44 A 50/2018 - 28,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2019, č. j. 44 A 50/2018 – 28, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Poděbrady (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 3. 2018, č. j. 0019208/DZD/2018/PHa, sp. zn. 0001386/DZD/2018/PHa. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“), tím, že porušila § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, jako provozovatelka motorového vozidla totiž nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Blíže neurčený řidič dne 7. 10. 2017 v jí provozovaném motorovém vozidle na pozemní komunikaci č. I/38 v ulici Kovanická, v obci Poděbrady ve směru na Nymburk, překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 17 km/h (po započítání odchylky 3 km/h), za což jí byla uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen

„zákon o odpovědnosti za přestupky“) ve spojení s § 79 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného podala žalobu. V ní zejména uvedla, že jí správní orgán nezákonně omezil na možnosti úhrady uložené pokuty; obecní policie nebyla oprávněná k pořizování záznamu, neboť obecní policie informace o zřízení stálého automatického technického systému nezveřejnila dle § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii; žalobkyně byla shledána vinnou s přestupku z nedbalosti, ačkoliv jednala zcela nezaviněně, žalovaný nedostatečně vymezil spáchaný skutek; postup správních orgánů byl v rozporu s § 79a silničního zákona; nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy; v rozhodnutích správních orgánů nebylo stanoveno místo údajného přestupku; chybí odkaz na ustanovení definující skutkovou podstatu přestupku; úsek měření rychlosti motorových vozidel nebyl označen dopravní značkou; nelze určit, že fotodokumentace nacházejí se ve spise, byla pořízena na ulici Kovanická; úsek nebyl určen Policií České republiky; metoda úsekového měření je nezákonná pro rozpor s ústavním pořádkem; došlo k porušení práva na soukromí a neoprávněné nakládání s osobními údaji. Závěrem žalobkyně vyslovila svůj nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů o ní a jejím právním zástupci a navrhla naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.

[3] Krajský soud žalobu zamítl. Uvedení způsobu úhrady pokuty má pouze informativní charakter. Internetové stránky města Poděbrady v souladu s § 24b odst. 1 zákona o obecní policii obsahovaly informaci o měření rychlosti na ulici Kovanická. Obecní policie běžně spolupracuje s Policií České republiky, přičemž ze zápisu městské rady ze dne 2. 3. 2015 je patrné, že umístění úsekového rychloměru (automatizovaného technického systému) v ulici Kovanická proběhlo přímo k doporučení Policie České republiky. Byly tedy splněny podmínky stanovené § 79a zákona o silničním provozu (úsek byl určen Policií České republiky). Žalovaný sice pochybil, pokud se výslovně nevypořádal s tím, že správní orgán I. stupně ve výroku zmínil spáchaní přestupku z nedbalosti, ale zákon nepřipouští u přestupku dle § 125f odst. 1 jiné kvalifikované varianty skutku, které by se lišily existencí nebo intenzitou zavinění. Pochybení žalovaného tedy nemá vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Metoda měření rychlosti nemá vliv na dostatečné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Měření proběhlo automatizovaným technickým prostředkem, což má soud za prokázané. Žalobce nevznosl žádné výhrady vůči použitému automatizovanému technickému prostředku (systému).

[4] Soud dále neshledal nezákonným ani stanovení místa přestupku názvem ulice. Názvy ulic jsou platné pro území obce, nikoli pro území za hranicemi obce. Pakliže správní orgány uvedly, že k přestupkovému jednání došlo v obci Poděbrady, v ulici Kovanická, byl přestupek spáchan přímo v obci. Ulice Kovanická vede zastavěnou oblastí. Žalobkyně nepředložila důkaz, který by výše uvedené skutečnosti, včetně z nich vyplývajícího rychlostního limitu 50 km/h jakkoliv zpochybnil. Ulice Kovanská se táhne v délce asi 500 m, v okolí se nachází pouze další dvě pojmenované ulice. Jedná se o okrajovou část města. Soud neshledal žádné objektivní důvody, pro které by byla určitost popisu spáchaní přestupku nedostatečná. Z rozhodnutí správních orgánů vyplývá, které konkrétní zákonné povinnosti byly porušeny. V takovém případě není vadou s vlivem na zákonnost, nenachází-li se všechny ustanovení zákona ve výrokové části.

[5] Měřený úsek není třeba označit dopravní značkou, k čemuž krajský soud odkázal na svůj rozsudek ze dne 28. 2. 2019, č. j. 44 A 14/2018 – 36. Údaje o měření nejsou manuálně doplňovány, ale automaticky generovány přímo úsekovým rychloměrem. Pravidla silničního provozu, jakož i racionální používání motorového vozidla, nepočítají s výrazným zrychlováním a zpomalováním vozidla v průběhu jízdy. Ačkoliv tak řidič i při okamžitém překročení nejvyšší povolené rychlosti může v rámci úsekového měření vyváznout beztestně, nezpůsobuje to nezákonnost úsekové metody měření rychlosti. Fotografie získaná z automatizovaného technického systému nebyla pořízena nezákonně. Informace o měření na ulici Kovanická byla zveřejněna na internetových stránkách města a fotografie byla užita za účelem dokumentace přestupku, tedy zákonem předvídaným způsobem. K návrhu na úplnou anonymizaci rozsudku krajský soud odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017 – 145 a rozsudek ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 – 29.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost.

[7] Kasační stížnost je členěna do 6 okruhů (oprávnění obecní policie k pořizování záznamu, forma zavinění, nedostatečné vymezení skutku, postup v rozporu s § 79a silničního zákona, nestanovení místa přestupku a nesouhlas žalobkyně a jejího advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů a neanonymizovaného rozsudku Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu).

[8] V prvním stížnostním bodu stěžovatelka namítá, že prováděl-li soud dokazování internetovými stránkami města Poděbrady, měl tak učinit v rámci ústního jednání dle § 77 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Informace o umístění automatizovaného technického systému nebyla v rozhodné době zveřejněna a měla být zveřejněna obecní policií, nikoliv obcí.

[9] K formě zavinění stěžovatelka uvádí, že se jedná o nezákonný výrok, kterým se do jeho případného zrušení soudem správní orgány budou řídit a mohou k němu přihlížet i v rámci jiných řízení.

[10] Krajský soud pochybil, pokud shledal vymezení místa údajně spáchaného přestupku dostatečně přesným. Bez určení konkrétního místa či přestupku nelze stanovit, jaká maximální rychlost byla v daném místě dovolena. Z rozhodnutí není patrné, zda byl měřen úsek (a jak dlouhý) či pouze rychlost v konkrétním místě v ulici.

[11] Stěžovatel dále krajskému soudu vytýká, že o námitce porušení § 79a silničního zákona rozhodl v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 As 274/2016 – 37. Informace o určení úseků pro měření rychlosti Policií České republiky nebyla obsažena ve správním spisu. Internetové stránky města, na které odkazoval krajský soud, nebyly provedeny jako důkaz dle § 77 s. ř. s. a navíc souhlas Policie České republiky neobsahují.

[12] Území obce je dle silničního zákona a zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, vymezeno odlišně. Neplatí tedy závěr soudu o tom, jak došel k jistotě ohledně maximální povolené rychlosti v měřeném úseku. Zjištění z katastru nemovitostí je nepřípustné, neboť takové dokazování nemohl krajský soud provést mimo ústní jednání. Vymezení místa měření pak nedovoluje zjistit, zda nebylo měřeno těsně za značkou označující začátek obce či přímo mimo obec.

[13] Závěrem stěžovatelka vyjádřila nesouhlas se zveřejněním svých osobních údajů, jakož i osobních údajů svého právního zástupce. Dále nesouhlasila se zveřejněním rozsudku Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu. Stěžovatelka svou polemiku rozvádí na 10 z 15 stran kasační stížnosti.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu a stěžovatelka toliko přepisuje žalobní body do podoby kasačních námitek.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda v daném případě došlo ke splnění podmínek řízení o kasační stížnosti. Ověřil, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustné důvody a v řízení je řádně zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Soud proto posoudil kasační stížnost v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[16] Kasační stížnost je důvodná.

[17] Soud s ohledem na zachování přehlednosti odůvodnění rozčlenil rozsudek dle kasačních námitek.

III.a Oprávnění obecní policie k pořizování záznamu

[18] Dle § 24b zákona o obecní policii odst. 1 „[o]becní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu.“

[19] Dle odst. 2 téhož ustanovení „[j]sou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.“

[20] Zákonnou povinností stanovenou v § 24b odst. 2 zákona o obecní policii se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019 – 39.

[21] V projednávané věci krajský soud důkazy, které měly a mohly osvědčit skutečnost, že zřízení stálého automatizovaného technického systému bylo vhodným způsobem uveřejněno, prováděl mimo jednání, ačkoliv se na tyto důkazní prostředky nehledí jako na notoriety (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 30/2009

– 70). Obsah určité internetové stránky vzhledem k povaze internetu může být - a obvykle též je - proměnlivý v čase, je proto nutné jej provést v rámci ústního jednání (shodně srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2008, sp. zn. 29 Odo 164/2006).

[22] Krajský soud tak v soudním řízení postupoval v rozporu s § 77 odst. 1 s. ř. s., neboť dokazování neprovedl při jednání. Ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tímto postupem zatížil řízení vadou mající vliv na zákonnost vydaného rozsudku, neboť důkazy provedené v rozporu se zákonem představovaly ve vztahu k posouzení otázky naplnění podmínky dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii klíčový (jediný) skutkový podklad, o který krajský soud opřel své závěry. Částečná důvodnost kasační stížnosti však Nejvyššímu správnímu soudu nebrání vypořádat ostatní uplatněné námitky stěžovatele, neboť podle judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že obsahuje-li napadené rozhodnutí více námitek, které jsou skutkové či právně oddělitelné, správní soud je vždy přezkoumá, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci (srovnej již usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, č. 1566/2008 Sb. NSS).

III.b Postup v rozporu s § 79a silničního zákona

[23] Obdobně jako výše, postupoval krajský soud i ohledně klíčových důkazů osvědčujících určení úseku Policií České republiky dle § 79a silničního zákona. Soud provedl tyto důkazy získané z internetových stránek města Poděbrady mimo ústní jednání a postupoval tak v rozporu s § 77 s. ř. s.

III.c Forma zavinění

[24] Stěžovatelka v této souvislosti hovoří o možné újmě v rámci jiných řízení, ve kterých by správní orgány mohly zohlednit, že stěžovatelka se dopustila nedbalostního přestupku. Jedná se o zcela hypotetickou situaci, která navíc nepřichází v úvahu. Již krajský soud ve svém rozsudku potvrdil, že se nejednalo o nedbalostní porušení právních povinností, ale toliko o nesení objektivní odpovědnosti. Údělem správních soudů je přezkum zákonnosti konkrétní (projednávané) věci, nikoliv domýšlet a preventivně vypořádávat všechny v úvahu přicházející hypotetické „scénáře“. V projednávané věci jde o vadu bez vlivu na zákonnost rozhodnutí správních orgánů, nemá totiž ani potenciálně žádný vliv na výsledek řízení, jak správně konstatoval krajský soud. Soud proto správně neshledal důvod ke zrušení rozhodnutí správních orgánů. Pokud by správní orgány nesprávně přihlídkly či zohlednily výrokovou část rozhodnutí správních orgánů, může se stěžovatelka vůči tomuto zásahu domáhat soudní ochrany.

[25] Nejvyšší správní soud pro výše uvedené přisvědčil krajskému soudu a kasační námitku považuje za nedůvodnou.

III.d Nedostatečné vymezení skutku

[26] Měření proběhlo v úseku, což je patrné ze správního spisu (srov. bod [49] rozsudku krajského soudu). Jedním ze žalobních bodů je navíc i otázka nezákonnosti úsekového měření. Sám stěžovatel si je proto dobře vědom, že k měření rychlosti došlo v úseku. Úsekový rychloměr byl ověřen Českým metrologickým institutem.

[27] Judikatura Nejvyššího správního soudu se ustálila na závěru, že postačuje, označí-li správní orgán ve výroku rozhodnutí místo spáchání správního deliktu tak, že uvede město

a ulici, kde ke spáchání deliktu došlo, společně s vymezením času a způsobu spáchání, případně též v kombinaci s fotografiemi pořízenými na místě a založenými ve správním spisu (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2019, č. j. 2 As 158/2018 - 40, nebo aktuálně též rozsudek ze dne 25. 9. 2019, č. j. 6 As 128/2019 - 14). V projednávané věci jsou fotografie z úsekového měření s přesným časem jednotlivých měření součástí správního spisu. Ulice Kovanická je svým označením nezaměnitelná, což v kombinaci s uvedením přesného času měření a směru jízdy dostatečně zaručuje, že nedojde k záměně vytýkaného protiprávního jednání s jiným, což je smyslem přesného vymezení skutku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2019, č. j. 6 As 53/2019 - 41). V obci zákon stanoví maximální rychlost 50 km/h (srov. § 18 odst. 4 silničního zákona). Z ničeho přitom nevyplývá, že by tomu v projednávané věci bylo jinak. Možný úspěch námitek vznesených až v řízení před správním soudem, mlčí-li stěžovatelka v řízení před správními orgány, přitom závisí především na tom, zda správní orgány opatří takovou sadu důkazů, „jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru“, že obviněný přestupek (správní delikt) skutečně spáchal, a tyto důkazy nebudou v řízení před soudem věrohodně zpochybněny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 As 11/2019 - 37). Námitky stěžovatelky jsou však toliko hypotetické a nevytváří věrohodnou alternativu ke zjištěnému skutkovému stavu.

[28] Jedná-li se o území obce dle zákona o obcích a silničního zákona stěžovatelka ustála na tvrzení, že se jedná o pojmy odlišné, ač jakkoliv neuvedla, v čem by se definice pojmu obce dle výše uvedených zákonů měla lišit, či jaký konkrétní dopad do jejich práv by tato odlišnost měla mít.

[29] Dovolává-li se pak stěžovatelka toho, že mělo být krajským soudem v ústním jednání blíže zkoumáno, zda se v místě měření jednalo o zastavěné či nezastavěné území, odkazuje Nejvyšší správní soud na rozsudek ze dne 7. 3. 2018, č. j. 6 As 293/2017 - 26, nebo na rozsudek ze dne 14. 6. 2019, č. j. 6 As 379/2018 - 40, ze kterých plyne jednoznačný závěr, že správní orgány a následně i správní soud jsou zásadně vázány místní úpravou provedenou příslušným opatřením obecné povahy (dopravní značkou). Pokud je tedy obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami [§ 2 písm. cc) zákona o silničním provozu], je nutno z takového dopravního značení vycházet. V řízení o správním deliktu provozovatele motorového vozidla týkajícího se překročení zákonem dovolené rychlosti tak není nutno zabývat se tím, zda je dané území územím zastavěným či nikoli, neboť důležitá je skutečnost, že je území obce označeno dopravní značkou, což stěžovatelka nezpochybnila. V rozhodnutí správních orgánů se navíc výslovně hovoří o tom, že přestupek byl spáchán „v obci Poděbrady“ nikoliv bez dalšího v/na „ulici Kovanická“.

[30] Odkazoval-li krajský soud v souvislosti s určením konkrétního místa spáchání přestupku na vlastní zjištěná učiněná z Registru územní identifikace (veřejně dostupného na webové adrese www.szrcr.cz), přičemž v rozsudku popsal, že po otevření záložky nazvané jako „Registr územní identifikace, adres a nemovitostí“, zadáním názvu požadované ulice ověřil, že ulice Kovanická nepřekračuje hranice obce, a po volbě možnosti zobrazení stavebních objektů dále zjistil, že ulice neprochází ani nezastavěným územím, neboť po celé její délce se barevně (ružově) zobrazily stavební objekty a nikoli stavební parcely, je i na tomto místě nutno přisvědčit námitce stěžovatele, že krajský soud měl dokazování skutečnosti, že se měřený úsek nachází v obci, kde obecně platí zákonná

úprava rychlosti podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, provést v souladu s § 77 odst. 1 s. ř. s. při ústním jednání. V tomto případě však uvedená vada řízení před krajským soudem nemohla mít bez dalšího vliv na zákonnost napadeného rozsudku, neboť z důvodů uvedených výše bylo provádění tohoto dokazování pro posouzení důvodnosti této žalobní námitky nadbytečné.

[31] Kasační námitka je nedůvodná.

III.e Nezveřejňování osobních údajů a plná anonymizace rozsudků

[32] Soud se polemikou stěžovatelky již opakovaně zabýval, proto ve stručnosti odkazuje na svá předchozí rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018 – 35, usnesení ze dne 25. 5. 2017, Nao 175/2017 – 161, či rozsudek ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019 – 33, a v něm uváděná judikatura).

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první, část věty před středníkem s. ř. s.). Krajský soud v následujícím řízení v souladu se shora uvedenými závěry provede dokazování v rámci ústního jednání dle § 77 s. ř. s.

[34] Krajský soud posléze v rozhodnutí o návrhu ve věci samé rozhodne také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. ledna 2020

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu